

AUTOREFERAT

1. **Imię i nazwisko:** Aldona Ślusarz
2. **Posiadane dyplomy, stopnie naukowe/artystyczne – z podaniem nazwy, miejsca i roku ich uzyskania**
 - dyplom ukończenia studiów w zakresie gry na flecie na Wydziale Instrumentalnym Akademii Muzycznej im. Karola Szymanowskiego w Katowicach (2000 r.),
 - dyplom ukończenia studiów podyplomowych w zakresie gry solistycznej w Akademii Muzycznej w La Chaux-de-Fonds (Szwajcaria 2006 r.),
 - stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka, specjalność gra na flecie, nadany uchwałą Rady Wydziału Instrumentalnego Akademii Muzycznej im. Karola Lipińskiego we Wrocławiu (2005 r.).
3. **Informacje o dotychczasowym zatrudnieniu w jednostkach naukowych/artystycznych**

Uniwersytet Śląski w Katowicach

1.10.2000 – 31.11.2006	asystent – Wydział Artystyczny, Instytut Muzyki
1.12.2006 – nadal	adiunkt – Wydział Artystyczny, Instytut Muzyki

Państwowa Szkoła Muzyczna I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju

1.09.1996 – nadal	nauczyciel gry na flecie
1.09.2006 – nadal	kierownik sekcji instrumentów dętych drewnianych
4. **Wskazanie osiągnięcia wynikającego z art. 16 ust. 2 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595, z późn. zm.)**

a) autor/autorzy, tytuł/tytuły publikacji, rok wydania, nazwa wydawnictwa

Aldona Ślusarz, *Wybrane techniki wykonawcze w muzyce fletowej XX wieku*, „Wartości w muzyce” tom 3, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2010, s. 125-140, ISBN 978-83-226-1939-1.

Aldona Ślusarz, *Muzyka kameralna jako synteza gry solowej i orkiestrowej*, Wydawnictwo Uniwersytetu Śląskiego, Katowice 2013, stron 140, ISBN 978-83-226-2176-9.

płyta CD: Aldona Ślusarz – flet, Anna Miech – fortepian,
Fauré Reinecke Widor, Wydział Artystyczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, 2006.

Ślusarz

płyta CD: Aldona Ślusarz – flet, Anna Miech – fortepian, Adam Markwica – wiolonczela, *Weber Fauré Szostakowicz*, Wydział Artystyczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, 2008.

b) omówienie celu naukowego/artystycznego wyżej wymienionych prac i osiągniętych wyników wraz z omówieniem ich ewentualnego wykorzystania

Temat mojej pracy *Wybrane techniki wykonawcze w muzyce fletowej XX wieku*, będącej częścią studium *Wartości w muzyce t. 3* pod red. Jadwigi Uchyły-Zroski, stał się dla mnie ogromnym wyzwaniem. Z jednej strony zapalał mój potęgowała ciekawość dogłębnego poznania owych technik, a z drugiej rozterka, że może nie będę w stanie skupić się wystarczająco na wszystkich aspektach tego tematu.

Wiek XX w muzyce fletowej przyniósł wiele zmian i innowacji. Zresztą nie dotyczy to tylko muzyki fletowej, ale wszystkich muzycznych i artystycznych dziedzin. Przełom nastąpił, podobnie jak w malarstwie, kiedy do głosu doszły środowiska abstrakcyjne. Począwszy od dodekafonistów aż po kompozytorów awangardowych, kontynuowane było rozbijanie formy, stosowanie ekstremalnej dynamiki, zachwianie zasad rytmiki.

Twórcy muzyki fletowej, podobnie jak innych instrumentów, poszukiwali w ciągu ostatnich stu lat nowych form wyrazu tak, aby podążać z duchem epoki. Zwiększają się możliwości wykonawcze, dając flecistom rozmaite techniki wyrazu. Konstruktorzy, a czasem też i wykonawcy, ciągle szukają nowych rozwiązań, aby powiększać skalę instrumentu oraz znajdować nowe brzmienia. Pierwotny materiał – drewno, z którego flet był budowany, został wyparty przez konstrukcje metalowe, głównie stopy srebra i złota.

Do grona podstawowych modeli fletu, czyli fletu in C i fletu piccolo, dołączyły nowe odmiany: flet altowy, który zagościł już w muzyce impresjonistycznej, flet basowy i subbasowy. Obecnie popularnością zaczął cieszyć się na powrót flet wykonany z drewna.

W XX wieku szczególnie prężnie rozwijała się twórczość kompozytorska flecistów. Poszukiwali oni głównie nowych rozwiązań brzmieniowych i wykonawczych. W wielu utworach współczesnych sam wykonawca jest też po części ich współtwórcą. Dotyczy to głównie utworów z zastosowaną techniką aleatoryczną. Pozostawiają one pewną dowolność wykonawcy w wprowadzeniu elementu przypadku w pracy wykonawczej, co czyni każde wykonanie utworu wyjątkowym.

W erze awangardy dochodzą do głosu środki elektroniczne i audiowizualne, które w postaci na przykład utworów na flet z taśmą coraz częściej pojawiają się na estradach koncertowych. Świat rzeczywisty ciągle domaga się swojego odzwierciedlenia w muzyce, dlatego kompozytorzy i wykonawcy starają się temu zadaniu sprostać. Konieczne jest w tej sytuacji tworzenie nowych kombinacji dźwiękowych i strukturalnych.

Do dziś przetrwały właściwie wszystkie techniki wykonawcze zaprezentowane w romantyzmie. Mimo to pewne z nich nabrały w XX wieku zupełnie nowych znaczeń. Omawiając wybrane techniki wykonawcze w muzyce fletowej XX wieku, postanowiłam skupić się jedynie na nowych, do tej pory niespotykanych zagadnieniach wykonawczych, które należą obecnie do najpopularniejszych w muzyce fletowej.

Ślusarz

Kolejna publikacja to książka pt. *Muzyka kameralna jako synteza gry solowej i orkiestrowej. Próba charakterystyki w świetle literatury fletowej*.

Celem pracy było wykazanie, że muzyka kameralna stanowi doskonałą formę syntezy, czyli przenikania cech wykonawstwa orkiestrowego oraz solowego. Temat ten jest jednak bardzo obszerny, stąd skupiłam się jedynie na utworach, w których istotną rolę odgrywa flet. Starłam się przedstawić utwory o tradycji muzycznej uznanej oraz w świecie utrwalonej.

Praca ta poparta jest przykładami nutowymi z twórczości: kameralnej, orkiestrowej oraz na instrument solowy, na podstawie której można określić, jak wiele cech wspólnych i wzajemnych powiązań mają wszystkie trzy typy muzykowania: solowy, kameralny i orkiestrowy – mimo różnic w technice wykonawczej. I tak, w muzyce kameralnej doskonałość interpretacji dzieła zależy od harmonijnej współpracy instrumentalistów. Każdy z wykonawców ma do odegrania własną, odrębną partię, a o efekcie końcowym bardziej decyduje doskonałość współbrzmienia niż wirtuozeria poszczególnych głosów solowych. Podobnie sytuacja przedstawia się w orkiestrze, gdzie ważna jest barwa, forma i brzmienie, a nie jednostkowe traktowanie poszczególnych instrumentalistów, choć istnieje wiele dzieł, w których muzycy mają do odegrania bardzo trudne i wymagające fragmenty solowe. Natomiast nad właściwym brzmieniem zespołu orkiestrowego i interpretacją utworu czuwa dyrygent. Zupełnie inaczej traktowana jest muzyka skomponowana na instrument solo, którą wykonuje jedna osoba i to na niej skoncentrowana jest w całości uwaga słuchacza.

Praca została więc podzielona na trzy główne ogniwa, z których każde jest polem do rozważań na dany temat. Istotne wydają się również przedstawienie historii fletowej literatury w celu uzyskania pełnego obrazu wzajemnego oddziaływania tych struktur na siebie.

Płyta CD *Fauré Reinecke Widor* została wydana przez Wydział Artystyczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Nagrania dokonałam w Studiu Polskiego Radia Katowice w 2006 roku.

Utwory znajdujące się na płycie:

Gabriel Fauré – *Sonata A-dur* op. 13

1. Allegro molto
2. Andante
3. Allegro vivo
4. Allegro quasi presto

Carl Reinecke – *Sonata „Undine”* op. 167

5. Allegro
6. Intermezzo: Allegretto vivace – Piu lento quasi Andante – Tempo primo
7. Andante tranquillo – Molto vivace – Tempo primo
8. Finale: Allegro molto – Piu presto – Piu lento

Olusam

Charles Marie Widor – *Suita* op. 34

9. Moderato
10. Scherzo: Allegro vivace
11. Romance: Andantino
12. Final: Vivace

Ze względu na niewystarczającą ilość dziewiętnastowiecznej literatury kameralnej na flet – głównie sonat – fleciści często dokonują opracowań tych instrumentalnych form muzycznych, jednakże przeznaczonych na inne instrumenty, a następnie dołączają je do własnego repertuaru koncertowego. Przykładem aranżacji dzieła skrzypcowego na flet jest *Sonata A-dur* op. 13 (1876) Gabriela Fauré (1845-1924).

Trudno jest ocenić trafność aranżacji, ponieważ dokonując transkrypcji z instrumentu smyczkowego, trzeba umiejętnie rozwiązać problemy wykonawcze jak: pizzicato, con sordino, dwudźwięki, wykroczenia poza skalę. Mamy do czynienia więc z przenośnikami oktawowymi w obydwie strony, łamanymi akordami itd.

Mam nadzieję, iż *Sonata* G. Fauré to doskonały przykład na to, że pomimo aranżacji na flet, utwór ten nie utracił niczego ze swojego piękna, a jedynie zyskał nowe walory brzmieniowe.

Drugim utworem, znajdującym się na płycie, jest *Sonata „Undine”* op. 167 na flet i fortepian Carla Reineckego (1824-1910). Utwór ten, napisany w 1882 roku, stanowi przykład na programowy charakter muzyki kameralnej. *Sonata* jest oparta na niemieckiej baśni *Undine* Friedricha de la Motte Fouqué (1777-1843), napisanej w 1811 roku.

Ze względu na brak manuskryptu kompozytora niewiele wiadomo o historii powstania kompozycji. Wszystkie obecne edycje *Sonaty* bazują na pierwszym druku Roberta Forberga z 1882 roku, która niestety zawiera wiele nieścisłości. Jednakże wnikliwa rewizja późniejszych edytorów pozwoliła na odtworzenie wersji zbliżonej do pierwotnej, jak i usunięcie błędów.

Jeśli chodzi o program *Sonaty*, istnieje obecnie kilka wersji, ale żadna nie jest autorstwa kompozytora. Prawdopodobnie każdej z części przypisane były programowe tytuły, ale z czasem zostały one usunięte.

Warto zwrócić uwagę na partię fortepianu tej *Sonaty*. Wykazuje ona cechy fortepianowej muzyki solowej. Zresztą już w podtytule utworu znajduje się informacja „na fortepian i flet”, co wyraźnie daje sygnał, który z instrumentów jest pierwszoplanowy.

Ostatni utwór mieszczący się na płycie to *Suita* op. 34 na flet i fortepian (1877) Charlesa-Marie Widora (1844-1937). Kompozycja ta jest pełna orkiestrowego rozmachu i wręcz symfonicznej błyskotliwości, zwłaszcza ostatnia część. Ch. M. Widor skomponował ten utwór dla Paula Taffanella (1844-1908) i odzwierciedla on bardzo poważne podejście kompozytora do gry fletowej. Faktura jest bardzo bogata, a harmonia zakresowo bardzo szeroka z pewnymi chromatycznymi elementami, bardzo charakterystycznymi dla muzyki organowej Widora. Najbardziej intymną spośród czterech części *Suity* jest *Romance*, która stała się w 1885 roku samodzielnym utworem, będącym częścią komedii *Le Conte d'avril* op. 64.

Płyta CD *Weber Fauré Szostakowicz* została wydana przez Wydział Artystyczny Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Nagrania dokonano w Studiu Polskiego Radia Katowice w 2008 roku.

Utwory znajdujące się na płycie:

CD 1

Carl Maria von Weber – *Trio g-moll* op. 63

1. Allegro moderato
2. Scherzo
3. Schäfers Klage
4. Finale

Gabriel Fauré – *Sonata A-dur* op. 13

1. Allegro molto
2. Andante
3. Allegro vivo
4. Allegro quasi presto

CD 2

Dymitr Szostakowicz – *Kwintet g-moll* op. 57

1. Prelude: Lento – Poco piu mosso – Lento
2. Fugue: Adagio
3. Scherzo: Allegretto
4. Intermezzo: Lento
5. Finale: Allegretto

Powyższy album składa się z dwóch płyt CD, jednakże tylko pierwsza z nich zawiera kompozycje nagrane z moim udziałem.

Praca nad dziełem kameralnym Webera dała mi wiele satysfakcji w sferze współtworzenia obrazu muzycznego.

Dokonany przez kompozytora wybór obsady, w której obok fortepianu i wiolonczeli pojawia się flet zamiast skrzypiec, świadczy o jego rozległej inwencji twórczej i niezwykłych umiejętnościach w zakresie wykorzystania różnorodnych barw instrumentalnych.

W utworze tym znacząco zmienia się podejście kompozytora do wirtuozerii, która przestaje pełnić rolę wybitnie popisową. Ponadto ważnym elementem dzieła staje się równowaga w zespole, gdzie poszczególne partie instrumentów w równym stopniu przyczyniają się do rozwijania muzycznej narracji.

To właśnie współzależność i szeroko pojęte partnerstwo w zespole oraz proces organizacji dzieła okazały się czynnikami podstawowymi w drodze do osiągnięcia najbardziej pożądanej równowagi brzmieniowej wszystkich grających. W związku z tym zasadnym stało się badanie materiału muzycznego w celu wyłonienia ze złożonej struktury kompozycji wszystkich elementów: wiodących, współdziałających i uzupełniających, wokół których budowane są relacje między poszczególnymi partiami instrumentalnymi.

Bhaskar

W utworach kameralnych z założenia przeznaczonych dla muzyków realizujących swoje partie w sposób solistyczny istotne staje się wypracowanie takiej koncepcji, która pozwalając na swobodną wypowiedź każdego wykonawcy, jednocześnie integruje muzyków biorących udział w tym przedsięwzięciu. Jest to również źródłem radości i satysfakcji wynikającej ze wspólnego, a zarazem osobistego udziału w procesie tworzenia.

5. Omówienie pozostałych osiągnięć naukowo – badawczych (artystycznych).

Jednym z pierwszych istotnych dokonań, zrealizowanych po przewodzie doktorskim, było ukończenie studiów podyplomowych w Akademii Muzycznej w La Chaux-de-Fonds (Szwajcaria). Edukacja ta była możliwa dzięki uzyskanemu stypendium Rządu Szwajcarii.

Już kilkakrotnie na warsztatach i kursach międzynarodowych miałam możliwość doskonalenia swojej gry na flecie pod okiem wielu osobowości muzycznych i zauważyłam, jak bardzo ważny jest element ciągłej konfrontacji własnych umiejętności.

Celem mojego wyjazdu do szwajcarskiej uczelni w La Chaux-de-Fonds, była chęć dalszego rozbudowywania i ubogacania mojego bagażu doświadczeń w sztuce gry na flecie, ze szczególnym uwzględnieniem interpretacji muzyki współczesnej. Jest to obszar muzyki, który zaskakuje, nas muzyków, wciąż nowymi technikami wykonawczymi. Ze względu na fakt, iż Prof. Michel Bellavance należy do ścisłego grona wybitnych flecistów będących bardzo dobrze zaznajomionych z tym właśnie repertuarem, dlatego też, chciałam pod okiem Profesora i pod jego kierunkiem bardziej dogłębnie i wnikliwie poznawać tajniki wykonawstwa muzyki fletowej końca XX wieku i nowo powstających dzieł w świecie dla wybranego przeze mnie instrumentu.

Praca pod kierunkiem tak wybitnego i wspaniałego artysty-flecisty i pedagoga, jakim jest Prof. Michel Bellavance, była dla mnie bez wątpienia inspirującym doświadczeniem w artystycznym rozwoju.

W trakcie odbywania studiów, oprócz zajęć z Profesorem Michelem Bellavance, miałam możliwość doskonalenia swojego warsztatu wykonawczego pod okiem takich flecistów jak: Emmanuel Pahud, Aurèle Nicolèt oraz Jean-Louis Beaumadier.

Moja działalność artystyczna, po uzyskaniu stopnia doktora sztuki muzycznej, skupia się głównie na współpracy z pianistką dr Anną Miech – pracownikiem naukowo-dydaktycznym Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach.

Wystąpiliśmy z koncertami w Polsce, Czechach, Grecji, Francji, Szwajcarii, Słowacji, USA i na Łotwie.

Dokonałyśmy również kilku nagrań płytowych z następującymi utworami:

C. Reinecke – *Sonata „Undine”* op. 167,

Ch. M. Widor – *Suita* op. 34,

G. Fauré – *Sonata A-dur* op. 13,

C. M. von Weber – *Trio g-moll* op. 63,

Shmarn

J. Andersen – *Scherzino* op. 55 nr 6,
G. Brun – *Romance* op. 41.

Szczegółowy wykaz koncertów znajduje się w dokumentacji działalności artystycznej.

Działalność dydaktyczna zajmuje istotne miejsce w moim życiu zawodowym. Jest źródłem satysfakcji płynącej z obserwacji rozwoju artystycznego, intelektualnego i emocjonalnego młodych artystów. Przekonałam się również, że praca z młodymi adeptami sztuki fletowej to zadanie niezwykle odpowiedzialne, stawiające wyzwania, jak i motywujące do nieustannego rozwoju i doskonalenia umiejętności pedagogicznych. Stąd mój aktywny udział w różnych formach doskonalenia, jak konsultacje metodyczne, warsztaty, kursy, czy sympozja, związane z tematyką fletową.

W swojej pracy staram się aktywizować uczniów i studentów, stosując ciekawe metody przekazywania wiedzy, poszerzając ich horyzonty na przykład przez konfrontacje, wymianę doświadczeń z innymi flecistami.

Miarą moich starań w pracy z młodzieżą są odniesione przez nich sukcesy. Pozwolę sobie wymienić najistotniejsze z nich. Wykaz obejmuje osiągnięcia uzyskane od roku 2007, czyli od momentu podjęcia pracy dydaktycznej, po przeprowadzonym przewodzie doktorskim.

- V Sochaczewskie Spotkania Kameralne (23.02.2007) – wyróżnienie dla kwartetu fletowego,
- XI Festiwal Zespołów Kameralnych Instrumentów Dętych Szkół Muzycznych I i II stopnia w Tarnowskich Górach (25.05.2007) – wyróżnienie dla kwartetu fletowego,
- I Jastrzębski Konkurs Fletowy (6.03.2010) – wyróżnienie dla Hanny Hojka,
- I Jastrzębski Konkurs Fletowy (6.03.2010) – III miejsce dla Dominiki Pilis,
- XIV Festiwal Kameralnych Zespołów Instrumentów Dętych Szkół Muzycznych II stopnia w Tarnowskich Górach (28.05.2010) – III miejsce dla kwartetu fletowego,
- 59 Europejski Festiwal Muzyczny w Neerpelt - Belgia (02.05.2011) – I miejsce „cum laude” dla kwartetu fletowego,
- Międzynarodowy Konkurs Fletowy w Jastrzębiu-Zdroju (14.04.2012) – III miejsce dla tria fletowego,
- Przegląd Dętych Zespołów Kameralnych Szkół Muzycznych II stopnia w Bytomiu (24.05.2012) – III miejsce dla tria fletowego,
- IV Międzynarodowy Festiwal Muzyczny w Bratysławie – Słowacja (09.07.2012) – I miejsce dla tria fletowego,
- Ogólnopolski Konkurs Muzyczny „Przebojowy Muzyk” w Warszawie (29.09.2012) – wyróżnienie dla tria fletowego,
- Ogólnopolskie Przesłuchania Kameralnych Zespołów Instrumentów Dętych Szkół Muzycznych II stopnia w Warszawie (10.01.2013) – II miejsce dla tria fletowego,
- Internetowy Konkurs Muzyczny w Belgradzie – Serbia (13.03.2013) – I miejsce dla tria fletowego.

Wszystkie podejmowane przeze mnie zabiegi, a więc organizowanie wyjazdów

Smur

z wychowankami na konkursy, festiwale, ale również i koncerty czy recitale w różnych ośrodkach kulturalnych, służą podnoszeniu poziomu kształcenia w grze na flecie, sięganiu do coraz ambitniejszych utworów kompozytorów polskich i zagranicznych, a także uwrażliwianiu na tzw. „żywą” muzykę. Przynoszą one również doświadczenie w sferze organizacyjno-wychowawczej i dowodzą, mam nadzieję, mojej kreatywności i twórczej postawy w pracy z młodzieżą szkolną i studencką.

W latach 20007 – 2013 w uznaniu za osiągnięcia w dziedzinie muzyki otrzymałam następujące nagrody:

- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia dydaktyczne (22.06.2007),
- Nagroda Rektora Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach za działalność artystyczną (01.10.2009),
- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia dydaktyczne (25.06.2010),
- Medal brązowy (Nr 390-2010-95) Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego za długoletnią służbę (28.10.2010),
- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej i artystycznej (05.11.2010),
- Dyplom Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego Bogdana Zdrojewskiego za pełną oddania pracę na rzecz szkolnictwa artystycznego (05.11.2010),
- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia dydaktyczne (22.06.2011),
- Nagroda Indywidualna II stopnia Dyrektora Centrum Edukacji Artystycznej Zdzisława Bujanowskiego za szczególny wkład w rozwój edukacji artystycznej w Polsce (14.10.2011),
- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia dydaktyczne (29.06.2012),
- Złota Odznaka z Laurem Śląskiego Związku Chórów i Orkiestr za zasługi w pracy społecznej Stowarzyszenia (06.11.2012),
- Nagroda Dyrektora Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju za osiągnięcia dydaktyczne (28.06.2013).

Kolejnym przedsięwzięciem, które było dla mnie – bez wątpienia – dużym wyzwaniem, to organizacja Międzynarodowego Konkursu Fletowego w Jastrzębiu-Zdroju.

W historię jastrzębskiego życia muzycznego trwale wpisał się Stanisław Śmietana, autor wielu inicjatyw artystycznych w mieście i dyrektor Państwowej Szkoły Muzycznej I i II stopnia w Jastrzębiu-Zdroju.

Pracując jako pedagog w tejże szkole, miałam sposobność – jako członek komitetu organizacyjnego – do poczynienia wielu obserwacji oraz podjęcia prac związanych z organizacją, co dwa lata, Międzynarodowego Konkursu Młodzieżowych Orkiestr Dętych oraz Międzynarodowego Konkursu „Instrumenty Dęte”.

Shsana

Doświadczenia organizacyjne, a także potrzeba konfrontacji wyników pracy dydaktycznej środowiska fletowego zaowocowały w 2010 roku powstaniem I Międzynarodowego Konkursu Fletowego, co było dla mnie – bez wątpienia – dużym wyzwaniem.

Przygotowując się do realizacji tego projektu, stworzyłam cele konkursu:

- prezentacja dorobku artystycznego młodych instrumentalistów,
- wymiana doświadczeń wśród pedagogów oraz podnoszenie poziomu gry uczniów poprzez dążenie do najlepszych wzorców,
- popularyzacja i wymiana wartościowych utworów literatury fletowej,
- aktywizacja środowiska flecistów

oraz plan organizacji:

1. określenie istoty konkursu:
 - a) tytułu
 - b) regulaminu
 - c) terminu i miejsca
 - d) organizatora
2. cele organizacyjne
 - a) określenie kosztorysu
 - b) komitet honorowy
 - c) skład jury
 - d) patronat medialny
 - e) sponsorzy
 - f) tłumaczenie materiałów z języka angielskiego i francuskiego
 - g) media
 - h) reklama
 - i) nagłośnienie
 - j) projekty graficzne: logo, informator, plakaty, zaproszenia, dyplomy
 - k) pomoc organizacyjno – porządkowa
 - l) strojenie fortepianu
 - m) program oceniania uczestników
 - n) konferansjer
 - o) dokumentacja fotograficzna.

I Międzynarodowy Konkurs Fletowy w Jastrzębiu-Zdroju odbył się w dniach od 5 do 6 marca 2010 roku. Do udziału w Konkursie, w kategorii solistycznej zakwalifikowało się 65 uczniów, a w kategorii zespołowej 6 grup kameralnych. W Konkursie uczestniczyli reprezentanci nie tylko z Polski, ale także z Czech, Słowacji, Szwajcarii i Francji.

Dwa lata później, w dniach 13-14 kwietnia 2012 roku, odbyła się druga edycja Konkursu. Ogromna praca, wykonana w kierunku rozpowszechniania i popularyzacji Międzynarodowego Konkursu Fletowego w Jastrzębiu-Zdroju, przyniosła efekty w postaci liczby zgłoszeń uczestników zainteresowanych wzięciem udziału w tej konfrontacji wykonawczej. W kategorii solistycznej konkurowało ze sobą 58 młodych adeptów gry fletowej, a w kategorii zespołowej 7 triów i kwartetów fletowych. Młodzi instrumentalisci reprezentowali następujące kraje: Polska, Czechy, Słowacja, Szwajcaria, Rosja, Białoruś, Litwa i Portugalia.

Shsaw

Udział tak licznej młodzieży oraz ich nauczycieli prowadzących, na pewno zaktywizuje środowisko flecistów, tym bardziej, iż Międzynarodowy Konkurs Fletowy w Jastrzębiu-Zdroju to jedyny konkurs w Polsce, w którym mogą wziąć udział fleciści w wieku od 8 do 20 lat, oczywiście oceniani w różnych kategoriach wiekowych.

Konkurs ma na celu, z jednej strony prezentację nabytych umiejętności muzycznych, a z drugiej – nabycie sprawności estradowych, tak bardzo ważnych dla przyszłych artystów-muzyków.

Liczę, że Konkurs poprzez umożliwienie uczniom konfrontacji umiejętności w zakresie gry na instrumencie z innymi uczestnikami, zaowocuje w przyszłości i zmotywuje środowiska szkół muzycznych do podnoszenia poziomu gry na flecie. Ponadto, nawiązanie współpracy z innymi szkołami z Polski i zagranicy spełnia bardzo ważną rolę wychowawczą dla naszych uczniów związaną z integracją regionalną oraz miejscem naszego kraju w Europie.

Aldona Śmiesz